

Vždycky mám kam jít

Helena Vondráčková

Sám jsi stín, jen stín, jen tón, co zmírá,
sám jsi miň/jen sám jsi věčně na kolenou, sám čekáš marně na ze
lenou/
než klíč, jenž nic neotvírá.
Že žít je marné, se jen zdá,
tak pojď a říkej tak jak já :

Mám, vždycky mám kam jít,
co dát, co vzít
a tak se usmívám.
Já mám, vždycky mám kam jít,
mám důvod žít
a co je štěstí znám.

Sám jsi kout, kde žal, jen žal tě sráží,
proč sám chceš plout/sám se touláš, pořád sám, plout chceš věčn
ě, nevěda kam/
jak člun, jenž nic nepřeváží.
Že žít je marné, se jen zdá,
tak pojď a říkej tak jak já.

Mám, vždycky mám kam jít,
co dát, co vzít
a tak se usmívám.
Já mám, vždycky mám kam jít,
mám důvod žít
a co je štěstí znám.

Já mám, já mám, vždycky mám kam jít,
co dát, co vzít
a tak se usmívám.
Já mám, vždycky mám kam jít,
mám důvod žít
a co je štěstí znám.

Já mám, já mám, vždycky mám kam jít,
co dát, co vzít
a tak se usmívám...